

ΕΤΟΣ Β'.
ΑΡΙΘ. 21.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 1869,

Τιμή ἑτησία, λ. 30
ἑκαστ. φύλ. » 5

Ο ΧΡΙΣΤΟΣ Ο ΚΑΛΙΣΤΟΣ ΟΔΗΓΟΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ.

(Ἴδε προηγούμενον ἀριθμόν.)

Πῶς δύνανται οἱ παῖδες νὰ τὸν λάβωσαν ὡς ὁδηγόν των;

Δὲν ἀμφιβάλλω, ὅτι μεταξὺ τῶν τοσοῦτων μικρῶν ἀναγνωστῶν καὶ ἀναγνωστριάων τῆς Ἐφ. τῶν Παίδων ὑπάρχουσι πολλοὶ οἱ ὅποιοι συλλογίζονται καθ' ἑαυτοὺς οὕτω πως, «Ἡεῦρόμεν ὅτι ἔχομεν ἤδη χρειάν τῆς ὁδηγίας τοῦ Ἰησοῦ, διότι κάμνομεν πολλὰ ἄτοπα πράγματα καθ' ἑκάστην ἡμέραν, καὶ τὰ ὅποια δὲν θὰ ἐκάμνωμεν, ἐὰν θ' Ἰησοῦς ἦτο πλησίον μας καὶ μᾶς ἔλεγε τί νὰ κάμνωμεν. Ἐπιθυμοῦμεν, ἂν ἦτο δυνατόν νὰ τὸν ἔχομεν ὡς ὁδηγόν μας, ἀλλὰ πῶς δυνάμεθα νὰ τὸ ἐπιτύχωμεν; Ἰδοὺ πῶς.

Ἠκούσατέ ποτε παῖδας συνομιλοῦντας καὶ διηγούμενους τοὺς βίους τῶν ἐνδόξων ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν τοὺς ὁποίους ἔτυχε ν' ἀναγνώσωσιν εἰς τὰ βιβλία των; Μὲ πόσην εὐθυμίαν καὶ ζωηρότητα καὶ ἐνδιαφέρον ὁμιλεῖ ἕκαστος περὶ τοῦ ἀγαπητοῦ ἥρωός του! Ἰδοὺ μία τοιαύτη συνδιάλεξις— ἃς τὴν ἀκούσωμεν.

— «Ὁ ἥρωας μου,—λέγει ὁ Κάρολος εἶναι ὁ Γεώργιος Οὐασιγκτῶν. Πόσον ἐπεθύμουν νὰ γείνω ὁμοίος του καὶ νὰ ἐργασθῶ ὡς αὐτὸς ὑπὲρ τοῦ μεγαλείου τοῦ ἔθνους μου, νὰ γείνω στρατηγός, νὰ ἐκλεχθῶ πρόεδρος καὶ τέλος νὰ ἐκονομασθῶ «Πατὴρ τῆς πατρίδος.»

— «Ἐγὼ προτιμῶ νὰ ἦμην Νέλσον,— λέγει ὁ Ἐρρίκος,— νὰ διαπλέω τὰς θαλάσσας καὶ νὰ συλλαμβάνω ὅλα τὰ πλοῖα βοα ἀπαντῶ.»

— «Ἄλλ' ἐγὼ,— λέγει ὁ Γουλλιέλμος,— ἀγαπῶ

μᾶλλον τὸν Ἰωάννην Κάουαρδ, ὅστις ἦτον ἄνθρωπος ἀγαθὸς καὶ συνειθίεζε νὰ περιέρχεται τὰς πόλεις καὶ νὰ παρηγορῇ τοὺς πτωχοὺς καὶ τοὺς φυλακισμένους, τὸ ὅποιον ἐλπίζω νὰ κάμω καὶ ἐγὼ, ὅταν ἤλικιωθῶ.»

— «Αὐτὸ τοῦτο ἔκαμε καὶ ἡ Φλωρεντῖνα Νάιντιγγελ,— ἐκφωνεῖ ἡ μικρὰ Λουίζα,— μεταβάσα εἰς τὴν Κριμαίαν, ὅπου οἱ Ἄγγλοι, οἱ Γάλλοι καὶ Ῥώσοι ἐπολέμουν τόσοσιν ἀνδρείως, καὶ περιποιουμένη τοὺς ἀσθενεῖς καὶ πληγωμένους στρατιώτας. Πόσον ἐπεθύμουν, εἰ δυνατόν, νὰ ἐγινόμην ὡς ἐκείνη, καὶ ἔχω σκοπὸν νὰ τὴν μιμηθῶ, ὅταν μεγαλώσω.»

— «Ἐγὼ προτιμῶ τὴν Ἰωάνναν Λήνδ,— κράζει ἡ μικρὰ Μαρία,— καὶ ἐπιθυμῶ νὰ γείνω ὡς αὐτὴ περιφημὸς τραγωδίστρια.»

— «Ἐγὼ ἤθελα, νὰ ἦμην ὡς ἡ Χαριέττα Νῶελλ,—λέγει ἡ Χάττη,— ἥτις ἔγεινεν ἱεραπόστολος καὶ διεπέραςε τὸν μέγαν Ὀκεανὸν διὰ νὰ ὑπάγῃ νὰ διδάξῃ τοὺς εἰδωλολάτρας τὴν Χριστιανικὴν θρησκείαν.

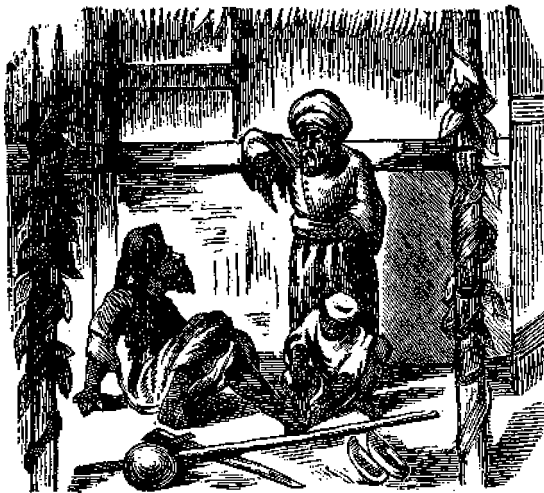
Τοιαῦτα καὶ ἄλλα παρόμοια δύνανται ν' ἀκούσῃ τις παρὰ τῶν παιδῶν περὶ ἀνθρώπων, τοὺς ὁποίους ἂν καὶ οὐδέποτε εἶδον, οὐδ' ἐλπίζουσι νὰ ἴδωσιν, ὅμως ἀγαποῦν καὶ ἐπιθυμοῦν νὰ μιμηθῶσι, λαμβάνοντες αὐτοὺς ὑπόδειγμα.

Τὸ αὐτὸ ἐμπορεῖτε νὰ κάμνητε καὶ σεῖς, ὦ παῖδες, ἀγαπητοὶ μικροὶ μου φίλοι, ὡς πρὸς τὸν Ἰησοῦν Χριστόν. Ἄν καὶ ποτὲ δὲν τὸν εἶδατε, ἠκούσατε ὁμως πολλάκις καὶ ἀνεγνώσατε περὶ αὐτοῦ— γνωρίζετε ποῖος ἦτο, ποῖα ἦτο ἡ μήτηρ του, ποῦ ἔζησε καὶ τί ἐπραξε καὶ πῶς ἀπέθανε.— Πόσον καλὸς καὶ ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος ἦτο, πῶς ἔζησεν ἐπὶ τῆς γῆς ἴσα ἴσα διὰ νὰ γείνη ὁδηγὸς ὑμῶν καὶ ἐμοῦ καὶ ὧλων, ὅσοι θελήσωσι νὰ τὸν ἀκολουθήσωσι, καὶ δὲν

ἀμφιβάλλω, ὅτι ὅσοι ἀπὸ σᾶς ἐκλέξωσιν αὐτὸν ὡς ὑπόδειγμα καὶ ὁδηγόν των, θὰ κάμωσι πολὺ καλλιτέραν ἐκλογήν ἀπὸ ἐκείνους τοὺς παῖδας οἵτινες ἐξέλεξαν τὸν Οὐασιγκτῶνα, τὸν Χάουρντ, ἢ τὴν κυρίαν Λήνδ, καὶ ἀπὸ ὅλων ἐκείνους, ὅσοι λαμβάνουσιν ὡς ὑπόδειγμα τοῦ χαρακτῆρος καὶ τῆς ζωῆς των τοὺς μεγάλους καὶ ἐναρέτους ἀνδρας τοῦ κόσμου τούτου.

Ναι, μικροὶ μου φίλοι καὶ φίλαι, εἶναι πολὺ ὑψηλότερον, πολὺ ἐντιμότερον, πολὺ εὐγενέστερον νὰ γεινηῖσθε ὁπαδοὶ καὶ μιμηταὶ τοῦ Χριστοῦ, παρὰ τοῦ ἰσχυροτάτου καὶ περιφημοτάτου ἀνδρός ἐν τῇ κόσμῳ τούτῳ, καὶ πολὺ συμφερότερον διὰ σᾶς καὶ ἀσφαλέστερον νὰ λέγητε, «Ἡ ἰδική μας ἐκλογή εἶναι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς καὶ αὐτὸν ἐπιθυμοῦμεν τώρα καὶ ἀφ' οὗ ἡλικιωθῶμεν ν' ἀκολουθῶμεν. Δέν μας μέλει νὰ γεινωμεν περίφημοι ὡς ὁ Οὐασιγκτῶν, ἢ ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος καὶ οἱ λοιποὶ τοιοῦτοι ἀνδρες—θέλωμεν νὰ γεινωμεν ὡς ὁ Ἰησοῦς καὶ νὰ ζήσωμεν ἔπως αὐτὸς ἔζησε. Θέλωμεν νὰ ἤμεθα ἐλεύθεροι ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν καὶ νὰ περιερχώμεθα ὡς ἐκεῖνος ἀγαθοποιούντες. Ἐπιθυμοῦμεν νὰ τὸν ἀγαπῶμεν, καὶ νὰ ἤμεθα βέβαιοι, ὅτι καὶ αὐτὸς μᾶς ἀγαπᾷ.»

Θέλω νὰ ἤμ' ὡς ὁ Χριστὸς,
Πραῦς, ἡμερας κ' ἡλιός.
Θέλω νὰ ἤμ' ὡς ὁ Χριστὸς,
Τέκνον ἀγαπητὸν Πατρός.

ΝΗΠΤΕΙΝ ΤΟΥΣ ΠΟΔΑΣ ΤΩΝ ΞΕΝΩΝ.

«Καὶ ὁ ἀνθρώπος εἰσήγαγε τοὺς ἀνθρώπους εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ἰωσήφ, καὶ ἔδωκεν ὕδωρ, καὶ ἐνίψαν τοὺς πόδας αὐτῶν.»
Γένεσις μγ'. 24

Ἡ εἰκονογραφία μας παριστᾷ τὸν τρόπον μὲ τὸν ὁποῖον Ἰνδὸς τις ἢ Μουσουλμάνος ὑποδέχεται ξένον τινα. Ἐδῶς σμα οὗτος εἰσέληθ, τοῦ φέρουσιν ὕδωρ διὰ νὰ πλύνῃ τοὺς πόδας του, ἢ δὲ περιποίηται αὐτὴ

ἀνακουφίζει καὶ εὐχαριστεῖ παρὰ πολὺ τὸν ταξιδιῶτην. Τόσον δὲ σπουδαία καὶ σεβαστὴ θεωρεῖται ἡ πράξις αὕτη μεταξὺ τῶν Ἰνδῶν, ὥστε συχνότατα ἀποτελεῖ μέρος τῆς λατρείας τὴν ὁποῖαν προσφέρουσιν εἰς τὰ εἰδωλά των. Τὸ ἔθιμον τοῦτο τῆς Ἀνατολῆς εἶναι παλαιότατον. Πρὸ ἀμνημονεύτων χρόνων, οἱ ταξιδιῶται ὠδοιπύρουσιν μὲ γυμνοὺς πόδας, ἢ τὸ πολὺ μὲ πέδιλα, τὰ ὁποῖα δὲν ἦσαν τίποτε ἄλλο εἰμὴ τεμάχια πεταίου, τὰ ὁποῖα ἔθετον ὑπὸ τοὺς πόδας των καὶ τὰ ἔδενον ἐπάνωθεν μὲ κορδέλας, διὰ νὰ κρατῶνται εἰς τὴν θέσιν των.

Ὅπως ὁπότε ἄρα, εἴτε μετεχειρίζοντο πέδιλα εἴτε ὄχι, οἱ πόδες ἐπληγνόντο, ἐκουράζοντο καὶ ἐσκονίζοντο ὑπερβαλλόντως εἰς τοὺς καυστικὸς ἐκείνους δρόμους· ὥστε μετὰ ἐν ταξιδίῳ, οὐδὲν ἦτο τόσον εὐχάριστον καὶ ἀναπαυτικὸν ὅσον τὸ νὰ πλύνῃ τις τοὺς πόδας του εἰς ψυχρὸν ὕδωρ, καὶ θ' ἀποκαμωμένος ἀπὸ τὸν δρόμον ταξιδιῶτης, δικαίως ἐθεώρει τὴν τοιαύτην ὑπηρεσίαν ὡς μίαν ἐκ τῶν μεγαλειτέρων ἀποδείξεων ἀγαθότητος, τὴν ὁποῖαν ἠδύνατο νὰ τῷ προσφέρῃ φίλος. Δέν πρέπει δὲ νὰ λησμονῶμεν ὅτι εἰς πολλὰς περιστάσεις ἰδίως δὲ εἰς ἐποχὰς ἐξηρασίας, καὶ εἰς πολλὰ ἔρημα μέρη τῆς χώρας, τὸ ὕδωρ ἦτο σπάνιον, δαπανηρὸν, καὶ οὐκ ἔστι νὰ χορηγήσῃ τις ὕδωρ διὰ τοιοῦτον σκοπὸν δὲν ἦτο μικρὰ πολοτέλεια. Σχεδὸν ἐκείστη αἰκία εἰς τὴν Ἀνατολὴν εἶναι ἐρωδιασμένη μὲ ξυλίνους ἢ μεταλλίνοὺς κᾶδους, χρησίμουσιν πρὸς τοῦτο.

Εἰς τὴν Ἀγ. Γραφὴν πολλάκις ἀπαντῶμεν τὴν τοιαύτην φιλοξενίαν· πρὸ πάντων ἡμῶν δὲν πρέπει νὰ λησμονήσωμεν τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, ὅστις ἔπλυνε τοὺς πόδας τῶν μαθητῶν του, δεῖξας οὕτω ἡμῖν ἀξιοθαύμαστον μᾶθημα ταπεινοφροσύνης καὶ ἀγάπης πρὸς τοὺς φίλους καὶ τὴν πλησίον μας.

ΒΟΑΣ Ο ΓΙΓΑΣ.

Εἰς τὴν Βρασίλιαν εὐρίσκειται τὸ φοβερὸν τοῦτο ἔρπετόν· συχνάζει δὲ εἰς τὸς μεγάλας λίμνας τοῦ Ματογρόσσου, τῆς Γογίας (Goya) καὶ τῶν ἀπεράντων ἐλῶν δινα σχηματίζονται ὑπὸ τῶν ὑδάτων τοῦ ποταμοῦ Παράνα. Οἱ αὐτόχθονες τὸ ὀνομάζουσι Σουκουροϊόθαν, ἢ δὲ φυσιολογία Βόαν Γίγαντα, διότι εἰς γιγάντειον ἀληθῶς προβαίνει μέγεθος. Ἄλλο δὲ εἶναι νὰ ἴδῃ τις ἕνα τοιοῦτον εἰς τὴν χώραν ὅπου γεννᾶται, εἰς τὰ δάση ὅπου διαιτᾶται ἐλεύθερος, καὶ ἄλλο εἰς τὰ θηριτροφεῖα τῆς Εὐρώπης, διελευθῶντα τὸν ὠκεανὸν καὶ περιτολιγμένον εἰς μαλλίνους πέπλους, ὅπου κοιτάται νυσταλέος καὶ σχεδὸν ὡς νεκρός. Τοῦ σουκουροϊόθα ὄφως ὁ συριγμὸς ὁμοιάζει πρὸς τὸν τῆς ἀτμοκινήτου μηχανῆς. Τοῦτου τοῦ ἔρπε-

τοῦ τὸ μήκος ὑπερβαίνει ἐνίοτε δεκατρία μέτρα, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀπαντᾷται εἰς τοὺς ὀλιγανθρωποτέρους τόπους τῆς Βρασιλίας, εἰς τὸ ἐνδότερον, φόδον ἔμπνεον καὶ τρώμον εἰς κτήνη τε καὶ ἀνθρώπους· διότι ἐν τῇ ἀδηφαγίᾳ του προσβάλλει τολμηρῶς καὶ τὸν ἄνθρωπον ὡς καὶ τὰ ζῷα. Τὸν ἵππον ἢ τὸν βοῦν δὲν δύναται ἐκόλως νὰ περιτολίξῃ ἀλλ' ὅμως ἐπιτίθεται καὶ κατ' αὐτῶν, ἐὰν πλησιάζωσι πρὸς τὸν ποταμὸν ἢ τὴν λίμνην ὅπου ἔχει τὴν κατοικίαν του. Πρὶν ἢ ἐφορμήσῃ περιζητεῖ πρᾶγματι, ὡς σωρὸν τινα λίθων, ἢ βίβαν πινῶ ἢ καὶ στέλεχος δένδρου, ὅπου περιτολίσει τὴν οὐρὰν του, διὰ νὰ στηρίξῃ εἰς αὐτὸ τὴν δύναμιν ἂν ὅμως δὲν εὔρη τοιοῦτό τι στήριγμα, χύνεται τότε ἀφρονιδίως ἐπὶ τοῦ ζῷου, καὶ πρὶν ἢ τὸ περιλάβῃ εἰς τὰς σπειρας του, τὸ ἀρπάζει ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ, προσπαθὸν νὰ τὸ πνίξῃ. Καὶ ἂν μὲν κατορθώσῃ τὸ τετράπουρον ν' ἀποσπᾷ τὸν ὄφιν ἀπὸ τοῦ στηρίγματός του, οὗτος πάραυτα τὸ παραιτεῖ καὶ καταφεύγει εἰς τὰ ὕδατα, ἄλλως τὸ περισφίγγει στενώτερον, καὶ οὕτω τὸ θανατώνει. Ἐπειτα τὸ σύρει εἰς τὴν λίμνην ἢ εἰς τὸν ποταμὸν ὅπου διατῆται, καὶ ἐκεῖ τότε ἀρχίζει τὴν ἐργασίαν τῆς καταπόσεως.

Βόας ὁ γίγας, ἢ σουκουρουϊόβας.

Οἱ ποιμένες τῆς ἐρήμου πολλάκις θανατώνουσι τὸν ὄφιν τοῦτον ποροβολοῦντες πρὸς αὐτόν· ἀλλὰ καὶ δι' ἄλλου τινὸς τρόπου περισφοτέρως καὶ κινδυνωδεστέρως ἐνταῦτ' τὸν καταβάλλουσιν. Οὐσῆς φέρουσι τὰ πύριμα τῶν διὰ νὰ τὰ ποτίσωσιν εἰς τινα λίμνην ἢ ποταμὸν ὅπου εὐρίσκονται βόαι, ὀπλιζόνται διὰ λογχῶν, ἢ μᾶλλον μεγάλων μαχαιρῶν δεδεμένων ἐπὶ μακροῦ

δόρατος, καὶ, ἐν ᾧ ὁ ὄφιν διατίθεται νὰ περιτολίξῃ τὸ κτήνος, καταφέρουσι ἐπ' αὐτοῦ τὴν μάχαιραν, καὶ ἐνίοτε τὸν διατέμνωσιν εἰς δύο. Λέγεται ὅτι ἀμφοτέρω τὸτε τὰ τμήματα πηδῶσι πάραυτα εἰς τὸ νερὸν, μάλιστα δὲ οἱ βοσκοὶ ἐκεῖνοι πιττεύουσιν ὅτι ἐν τῷ ὕδατι πάλιν συγκαλλῶνται καὶ ζῶσιν ὡς πρότερον.

Διηγούνται ὅτι τὰ παιδιὰ τῶν ἀγρίων εἰς τὰς χώρας ἐκεῖνας, κυνηγοῦντα τὸν βόαν σουκουρουϊόβαν διὰ τὸ δέρμα του, τὸν παραμονεύουσιν εἰς τοὺς τόπους ἔνθα καταφεύγει διὰ νὰ χωνεύσῃ τὴν βορὰν του. Συμβαίνει λοιπὸν νὰ παρασύρωσι τὰ ὕδατα κατὰ τὰς αἰφνιδίας πλημμύρας τῶν τὸ τέρας τοῦτο νεναρκωμένον, καὶ τότε οἱ μικροὶ πειρασμοὶ, κολυμβῶντες πρὸς αὐτὸ, τὸ δένουσι στερεῶς διὰ σχοινίων, καὶ τὸ φέρουσι ὅπου ἂν θέλωσι, παίζοντες μάλιστα ἐπ' αὐτοῦ ὡς ἐπὶ μονοζύλου. Διότι τὸ δέρμα τοῦ βόα γίγαντος χρησιμεύει εἰς πολλὰ τὰ λέπη μένουσιν εἰς τὴν τακτικὴν τῶν ἀλλεπάλληλων ἐπιθέσεων, ὡς διατηροῦσι καὶ τὴν φυσικὴν χρυσίαν τῶν τὰ μέλανα ἐκεῖνα σύμμετρα ποικίλματα τοῦ δερμάτος οὐδεμίαν παθαίνουσιν ἀλλοίωσιν, ἀλλ' ἐξέχρουσι ζωηρὰ ἐπὶ τῆς καστανοχρῶς βάσεώς των. Βυρτοδεφουόμενον δὲ ἀποκτεῖ πάχος καὶ δύναμιν, καὶ οὕτω καθίσταται χρησιμώτατον εἰς τὴν βιομηχανίαν.

Ἐν ἔτει 1567, ἐξεληθὼν τις ἐκ τῆς πόλεως Βαχίας εἰς τοὺς περὶ ἀγροὺς, εἶχε καθίσει εἰς τὴν θύραν ἐρήμου τινὸς ἐκκλησιδίου ν' ἀναπαυθῆ, ἐκεῖ δὲ καὶ ἀπεκοιμήθη. Ἐξοπνεῖ αἰσθανθεὶς βαρὸν τινα πόνον, καὶ βλέπει μετὰ φόβου ὅτι τὸν εἶχε περιεζωσμένον εἰς τὸ μέσον τοῦ σώματος ὄφιν παμμέγιστος! Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν, ἀρπάζει τὴν μάχαιραν τὴν ὅποιαν ἔφερε, καὶ δι' αὐτῆς ἀνοίγει εἰς τὸν λαιμὸν τοῦ θηρίου φοβερὰν πληγὴν, ἥτις τὸ ἠνάγκασε πάραυτα νὰ τὸν ἀπολύσῃ. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης τὸ γιγάντειον ἔρπετον κατέστη ἀνάξιον φόδου· ὁ προσβληθεὶς ὑπ' αὐτοῦ τὸ ἀπέκτεινεν ἐντελῶς, τὸ ἐφόρτωσεν ἔπειτα εἰς τὸν ἵππον του, καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν πόλιν θριαμβευτικῶς.

Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι, καθ' ἣν στιγμὴν ὁ βόας, περιεζωσμένος δι' ἄλλης τῆς δυνάμεώς του αἰσθηθῆς τὴν πληγὴν, διακείται διατεταμένος, ἐλαχίστη πληγὴ διὰ μάχαιρας διατροπῆς τὸ δέρμα του, καὶ πάραυτα τὸν ἀποκτείνειν.

Εἰς τὸ Φερναμβουδὸν βοοκόλος τις, παρατηρήσας μίαν ἡμέραν ὅτι ἔλειπεν εἰς τῶν νέων βοῶν του, ἐσκέπτετο ὅτι, ἐὰν τὸ ζῷον δὲν ἐλάτῃ ὑπὸ τινος, ἐμαλλε καὶ ἔλθῃ ἀφούκτως πρὸς τὴν ἐσπέραν, διὰ νὰ πῆ ἐκ τοῦ μόνου ἔλους τὸ ὅποιον εὐρίσκετο εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο. Τῷ ὄντι, καθ' ἣν ὥραν συνήθως αἱ ἀγέλαι ἐποτίζοντο, κατηυθύνθη πρὸς τὸ ἔλος, καὶ τότε εἶδεν ὅτι οἱ βόες ἐφαίνοντο ἐπτορημένοι, καὶ πολλοὶ ἐξ αὐ-

τῶν ἔφρευον ἐκείθεν τρέχοντας· εἶς δὲ μόνος ἔμενεν ὡς δεδεμένος. Ἀνεπήδα, καὶ πάλιν, ὡς συνεχόμενος ὑπὸ δεσμοῦ τινος ἀφανοῦς, κατέπιπτε. Δὲν ἐδράβουν ὁ βουκόλος νὰ διακρίνη διὰ τὸ βουδὲ ἐκρατεῖτο ὑπὸ μεγίστου τινὸς σουκουροσιόδα, ἔστις, ἐν ᾧ τοῦ ἔδαχεν τὸν ἀγένα, εἶχε περιτελιγμένην τὴν οὐρὰν εἰς τὸ στέλεχος δένδρου τινὸς, μικροῦ μὲν ἀλλὰ στερεοῦ, καὶ ἐπ' αὐτοῦ στηριζόμενος συνεῖχε τὸν νεαρὸν βοῦν. Τὸ ταλαίπωρον τετράπουν, ἀγωνιζόμενον ἔπασε ἀποσπασθῆ, ἐπροχώρει μέχρι τινὸς, λεπυνομένου τοῦ σώματος τοῦ ὄψεως εἰς οὐχίμα κάλου (κανῶς παχέος, ἀλλ' ἔπειτα δὲν ἠδύνατο νὰ προσῆ περαιτέρω, καὶ ἔπιπτε. Τότε δὲ ὁ βίας τὸ εἴλωκε πάλιν πρὸς τὸ δένδρον. Ἀφ' οὗ πολλάκις τοῦτο ἐπανεληφθῆ, καὶ τοῦ βοῦς αἱ δυνάμεις ἐξηλετήθησαν, ὁ δ' ἔφις ἀφῆκε τὸ δένδρον, καὶ τολῆσας τὴν οὐρὰν περὶ τὴν κοιλίαν τοῦ ζῆου, τὸ συνέσφιγγεν οὕτω πανταχόθεν, ὅλος οὐσπεριωθεὶς περὶ αὐτό. Ὁ βουκόλος, γενόμενος μέχρι τινὸς θεατῆς τοῦ παραδότου τούτου θεάματος, ἔτρεξε τότε, καὶ διὰ τῆς μακρᾶς μαχαίρας τὴν ὁποίαν ἔχουσιν ὅλοι οἱ ποιμένες τῆς χώρας ἐκείνης, κατέφερε βαθεῖάν τινα ἐγκοπὴν εἰς τὸ σῶμα τοῦ ὄψεως, οὕτω διατεταμένου, καὶ θανατώσας αὐτὸν ἔπειτα εὐκόλως, ἀπελεύτρωσε τὸν βοῦν, παρ' ὀλίγον γινόμενον βορὰν τοῦ τερατώδους ἐρπετοῦ.

(Μυρία Ὅσα.)

ΧΩΡΙΟΝ ΕΠΙ ΔΕΝΔΡΟΥ.

Ὅσοιπορῶν τις περιηγητῆς εἰς τὴν βορείαν Ἀφρικὴν, εἶδεν εἰς χώραν καλουμένην Μετλεπές γιγάντειον δένδρον, εἶδος οὐκ ἔστι, ἐπὶ τοῦ οὐοῦ παρατήρησε πληθὸς καλυδῶν κωνικῶν, κατοικουμένων ὑπὸ αὐτοχθόνων. Ἀνέβη λοιπὸν μέχρι τῆς ὑψηλοτέρας, ἕως 30 πόδας ὑπεράνω τοῦ ἐδάφους, πατῶν εἰς ἐγκοπὰς τινὰς ὑπαρχούσας εἰς τὸ στέλεχος, ἐκείθεν δὲ ἐμέτρησε δεκαεπτὰ τοιαύτας κατοικίας, καὶ ἑτέρας τρεῖς κατασκευαζομένας. Ὅλοι οἱ κάτοικοι τοῦ δένδρου συνήθησαν ἐκ τῶν διαφόρων κλάδων διὰ νὰ τὸν περιεργασθῶσιν. Αἱ γυναῖκες τῷ ἔδιδον νὰ φάγη ἀκρίδα· Αἱ καλόδα αὐταὶ εἶχον πλάτος μὲν 6 ποδῶν, μήκος δὲ περισσότερον, ἔκτεινόμενον ἕως ἕξ τῆς θύρας, ὅπου κἀθηνται οἱ ἐνοικοῦντες πρὸς ἀναφυγὴν. Διὰ τοῦ μέσου τούτου προφυλάττανται ἀπὸ τῶν λεόντων, ὅστινες εἰς τὴν χώραν ἐκείνην εἶναι ἄφθονοι. Τὴν ἡμέραν καταβαίνουναι παρὰ πόδας τοῦ δένδρου διὰ νὰ μαγειρεύσωσι. Τὰ προσέσπερα δὲ ἀναβαίνουναι τρώγουσι καὶ ἀναπαύονται. Ἐάν οἱ κάτοικοι καλύβης τινὸς πληθυνθῶσιν, ὑποστηρίζουσι διὰ πασσαλῶν

τὸν ὑπερφορτωθέντα κλάνα, ἐάν δὲ πάλιν ἐλαττωθῶσι, καίουσι τοὺς πασσαλοὺς των.

ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΣ ΜΥΘΟΣ.

Ἄνθρωπός τις εἶχε τρεῖς φίλους· τοὺς δύο ἡγάπα περιπαθῶς, τὸν τρίτον ἀδιαφόρως, ἂν καὶ ἦτον ὁ καλύτερος πάντων. Μετὰ καιρὸν τινα συνέθη νὰ φερθῆ ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου κατηγορούμενος ἐπὶ ἐσχάτῃ προδοσίᾳ, καὶ ἐπειδὴ εἶχε χρεῖαν μαρτύρων τῆς ὑπαρξίας, ἀπετάθη πρὸς τοὺς φίλους τούτους καὶ τοὺς παρεκάλει νὰ ὑπάγωσι νὰ μαρτορήσωσιν ὑπὲρ τῆς ἀθωότητός του. Ἄλλ' ὁ μὲν πρῶτος ἀπεκρίθη διὰ δὲν ἠδύνατο ἔνεκεν ἄλλων ὑποθέσεων, ὁ δεῦτερος συνάδευσε τὸν κατηγορούμενον μέχρι τῆς θύρας τοῦ δικαστηρίου, καὶ ἐκείθεν ἐστράφη πρὸς τὰ ὄπισθα. Ὁ τρίτος, εἰς τὸν ὁποῖον ἐλάχιστον ἤλπιζεν, εἰσῆλθε μετ' αὐτοῦ εἰς τὸ δικαστήριον καὶ τοιαύτην μαρτυρίαν ἐμαρτύρησεν ἐνώπιον τοῦ κριτοῦ, ὥστε ὁ φίλος του ὄχι μόνον ἠθωώθη τοῦ ἐγκλήματος, ἀλλὰ καὶ ἀντημεσίθη πλουσιοπαρόχως ὑπὸ τοῦ βασιλέως.

Ὁ ἄνθρωπος ἔχει τρεῖς φίλους ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ. Πῶς δὲ φέρονται οὗτοι ἐν τῇ ὥρᾳ τοῦ θανάτου, ἔταν ὁ Θεὸς τὸν καλῆ ἐνώπιον τοῦ ἀδικαίου δικαστηρίου του; Τὰ χρήματα, ὁ πρῶτος τοῦ φίλου τὸν ἐγκαταλείπει πρῶτον καὶ ἀρνόυνται νὰ τὸν συνοδεύσωσιν εἰς τὸν ἄλλον κόσμον. Οἱ συγγενεὶς καὶ φίλοι τὸν συνοδεύουσι μέχρι τοῦ τάφου καὶ ἐκείθεν ἐπιστρέφουσιν εἰς τὰς οἰκίας των. Ὁ τρίτος, τὸν ὁποῖον ἐν τῇ ζωῇ ταύτῃ συχνότατα λησμονεῖ καὶ παραμελεῖ, εἶναι ἡ πίστις, ἡ πρὸς τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν πίστις ἐνεργουμένη διὰ τῆς ἀγάπης, — μετὰ τὰ καλά. Αὕτη μόνη τὸν συνοδεύει μέχρι τοῦ θρόνου τοῦ Κριτοῦ, καὶ ἐπ' ἐξασφαλίζει οὐ μόνον τὴν συγχώρησιν τῶν ἀμαρτημάτων του ἀλλὰ καὶ αἰώνιον εὐδαιμονίαν.

 ΕἰΔΟΠΟΙΗΣΙΣ. Εἰδοποιεῖνται πάντες οἱ συνδρομηταὶ καὶ ἀνταποκριταὶ τῆς Ἐφ. τῶν Παίδων, διὰ τοῦ λοιποῦ θέλουσιν ἀνταποκρίνεσθαι κατ' εὐθείαν μετὰ τὸν Συντάκτην.

Ὁ Συντάκτης Μ. Δ. ΚΑΛΟΠΟΘΑΚΗΣ.